

1

Ik ben volmaakt gelukkig, redelijk ziek, verteerd door levenstwijfel en doodsverachting. Deze combinatie is zeer goed mogelijk voor wie een krachtige geest bezit; voor wie wil vechten tot het bittere eind, en zo cynisch is als de koning van Siam. Voor de rest blijft het aanmodderen, uitkijken vanwaar de wind waait en ervoor zorgen dat je van ellende niet omvalt. Als dat laatste gebeurt, dan moet je het relativeren en weer overeind klauteren.

Zo eenvoudig is alles. Dat wil zeggen: als de omstandigheden meezitten.

Volmaakt gelukkig ben ik omdat ik een goeie vrouw heb en m'n huur kan betalen.

Redelijk ziek ben ik omdat geen enkele dokter kan vinden wat ik heb. De een zegt dat het in mijn slokdarm zit; een ander houdt het op mijn maag in het algemeen; en een derde hield op een keer vol dat mijn schedel te klein is voor het volume van mijn brein, maar die heb ik een klap voor z'n kop gegeven. Het meeste vertrouwen heb ik tegenwoordig in een osteopaat. Die neemt me om de twee weken à een maand op zo'n gewelddadige manier onder handen dat ik de volgende twee weken à een maand loop te duizelen en m'n smoel niet van m'n gat kan onderscheiden (wat volgens hem heel normaal is, en bij de behandeling hoort). Hij laat me ook bachbloesemdruppels slikken die hij aanlengt met cognac. Ik heb hem gevraagd of hij ze niet kon aanlengen met J&B-whisky, maar volgens hem is cognac qua aanlengen doeltreffender. Dat heeft die dokter Bach zelf ooit nog beweerd, maar die dokter Bach was een cognacdrinker, dus zo kan ik het ook.

Ik word verteerd door levenstwijfel omdat ik niet zou weten waarover je anders moet twijfelen dan over het leven en ik word verteerd door doodsverachting omdat ik niet weet wat je anders zou moeten verachten dan de dood.

Ik bezit een krachtige geest en ik wil vechten tot het bittere eind. Dat werd me ooit eens toevertrouwd door een kapitein-arts na een medisch-psychologische proef die belangrijk was om te helpen bepalen of ik wel of niet geschikt was voor de militaire dienst. In 1983 was dat.

'Je hebt een krachtige geest,' zei de kapitein, 'en je bent bereid te vechten tot het bittere eind.' Ik wilde zeggen dat hij er glad naast zat, maar hij ging door met zijn diagnose en zei: 'Daarnaast ben je iemand met een zwakke maag en zwakke

ingewanden en je hebt een redelijk kleine schedel, maar dat staat niet in de weg dat je perfect geschikt bent voor de militaire dienst.'

Ik wilde hem een klap voor zijn kop geven maar ik kon me inhouden.

Gedurende de militaire dienst was er bij een schietoefening iets mis met mijn geweer en een sergeant/schietinstructeur werd getroffen in zijn knie.

Het jaar daarvoor was hij, hoorde ik, al eens door een andere afketsende kogel getroffen.

En nog een paar jaar eerder had zijn eigen revolver gehaperd, waarbij zijn voet was geraakt.

Na mijn misser besloot de militaire leiding dat de sergeant/schietinstructeur iemand was die het afketsen van kogels uitlokte, en hij werd met vervroegd pensioen gestuurd.

Ik ben zo cynisch omdat ik zo geboren ben, denk ik. Dat denk ik omdat ik me weinig belangrijke momenten kan herinneren waarop ik niet cynisch was. Niet cynisch zijn lijkt me trouwens een geestelijke toestand waar je op den duur gek van wordt.

Ik herinner me dat in mijn jeugd de zoon van de buren verongelukte met zijn bromfiets. Hij werd overreden door een vrachtwagen. Iedereen jammerde. Omdat hij dood was. En omdat zijn hersens zowat overal hingen. Ik zei: 'Gelukkig droeg hij z'n helm niet. Want anders had je die ook wel kunnen meegeven met de vuilniskar.' Dat vond men een cynische uitspraak. Waarbij men vergat dat een goeie helm twee- à drieduizend frank kostte, in die tijd een klein fortuin.

En waarbij men, kortstondig allicht, ook nog vergat dat de verongelukte zoon van de buren een walgelijke klootzak was.

Soms val ik om van ellende. Dan relativeer ik mijn val en klauter ik weer overeind. Hierbij behulpzaam zijn: iedere dag mijn Xanax-pil; iedere dag een kleine hoeveelheid J&B-whisky; iedere dag zestig à zeventig sigaretten; iedere dag enige minuten rammelen op mijn drumstel; iedere dag denken aan mijn dode moeder; iedere dag mijn dosis levenstwijfel, doodsverachting en cynisme; iedere dag zo lang mogelijk de aanwezigheid van mijn vrouw; en iedere dag omstandigheden die meezitten.

Mijn vrouw heet Lio en zij is een goeie vrouw. Zij is jonger dan ik, heel mooi, en zij heeft een leuk salaris. Ik zou niet weten wat je verder van je vrouw kunt verlangen.

Bovendien heeft ze gevoel voor humor, is ze geen nymfomane, kan ze een maaltijd op tafel zetten, schuwt ze vaat noch poetsbeurt, heeft ze een rijbewijs en vindt ze zo goed als iedereen een klootzak of een kutwijf.

Mij daarentegen vindt ze het einde. Ik haar ook.

2

Op een dag werd er beneden aan de deur gebeld. Lio vroeg in de parlofoon wie het was. Ik zat naar de televisie te kijken, naar het *Rad van Fortuin*.

'Wie is het?' vroeg ik.

'Het is iemand die zegt dat ze drie gehandicapten zijn die je dringend willen spreken,' zei Lio.

'Laat maar boven, schat,' zei ik, 'je weet het nooit met die gehandicapten.'

'Kom maar boven als het lukt,' zei Lio in de parlofoon, 'eerste verdieping.' Ze kwam me nog gauw een kus geven, en opende vervolgens de deur van onze flat.

Drie jongens van een jaar of dertig kwamen binnen. 'Euh...' begon een van hen, 'sorry dat we storen, maar...' Hij sliste.

'Het spijt me,' zei ik, 'maar ik heb nu geen tijd. Ik ben het woord aan het meezoeken met de kandidaten. Kunnen jullie morgen terugkomen? Rond dezelfde tijd is prima, maar liever iets later.'

'Ja...' zei een andere jongen, 'ja... Goed dan. Morgen. Dezelfde tijd, maar iets later. Prima...' Ze gingen weer weg.

Lio sloot de deur. 'Veel handicaps heb ik voorlopig niet ontdekt,' zei ze, 'op het geslis van die ene na.'

'Ja, die slist er niet naast,' zei ik. Lio kwam bij me zitten en we zochten samen met de kandidaten naar de oplossingen. Toen was het etenstijd. Lio belde de Pizza Express.

De volgende dag kwamen de drie jongens terug. 'Wat willen jullie?' vroeg ik.

'We hebben port, whisky, bier, enzovoort,' zei Lio.

Ze wilden alle drie bier. 'Daarnet heeft een of ander kutwijf een auto gewonnen in het *Rad van Fortuin*,' zei ik. 'Het woord dat ze moest vinden was er een uit de categorie Mens & Religie. Ze had alleen de N, de S en vier i's. Toch kwam ze op "Inquisitie". Wint die trut me daar mooi een Hyundai Excel.'

'Ja,' zei Lio, die de blikken Jupiler ronddeelde, 'en ze had ook al de bonus gewonnen. Een Perzisch tapijt.'

'Ja,' zei ik, 'ik zei nog tegen Lio: "Zo'n Perzisch tapijt zou ik niet eens in m'n huis willen hebben." Lio ook niet trouwens.'

'Jezus, nee!' riep Lio. 'Zo'n verschrikkelijk vod!' Ze ging door met strijken.

Strijken, dat kan ze zo sexy. Nu deed ze het neutraal, omdat er derden bij waren. Toch was het sexy. Ik keek bijna de hele tijd naar haar en we knipoogden een paar keer.

De drie gehandicapte bezoekers zaten ondertussen aan hun blik bier te zuigen en sigaretten te roken. Ze zagen eruit als drie apen die een rockgroep willen beginnen maar geen drummer kunnen vinden. Twee van hen hadden van dat lange haar, niet zo lang als het mijne maar veel scheelde het niet. De derde was kaal. Ze droegen gescheurde jeans, T-shirts, enzovoort, ze hadden oorringen (gelukkig geen néusringen, anders had ik hen wel buitengekegeld), Mexican boots, cokeneuzen, tattoo's enzoverder. De ene had ook een stijve arm, leek mij. Ik bedoel, hij had een arm die hij niet kon buigen. Dat had Lio ook opgemerkt. Achter hun ruggen stak ze twee vingers op. Juist, twee handicaps hadden we nu al uitgevlooid. 'Wat heb jij voor handicap?' vroeg ik aan de jongen die geen stijve arm had en tot nog toe evenmin had geslist.

'WAT?' zei hij.

'Je moet luider tegen 'm spreken,' zei de slisser, 'hij is zo goed als doof.'

'Ach zo,' zei ik, en ik brulde: 'WAT HEB JIJ VOOR HANDICAP?'

'IK HOOR NIET ZO BEST!' zei hij. Hij praatte redelijk normaal. Alleen nogal luid.

Ik had het kunnen weten, maar toch was het redelijk bizar: de drie jongens kwamen me vragen of ik niet de drummer van hun rockgroep wilde worden.

'We zijn al jarenlang fans van jou,' zei Jan Verbeek, degene met de stijve arm, 'door je boeken, je optredens op tv en radio, en je interviews in de kranten en zo, je weet wel, je beroemdheid...'

'En toen lazen we in een van die interviews dat je ook nog kunt drummen...' sliste Koen De Geyter. Zo heette hij. Hij was ook nog kaal.

'LAZEN WE WAT?' vroeg Ivan Van Dorpe.

'DAT HIJ KAN DRUMMEN!' riep Jan Verbeek. Lio vluchtte naar de keuken omdat ze de slappe lach had gekregen.

'JA,' riep Van Dorpe, 'EEN DRUMMER! NET WAT WE NODIG HEBBEN!'

'Er is maar één probleem,' zei De Geyter.

'Eén maar?' zei ik. 'Welk dan wel?'

'Dat je geen handicap hebt,' zei De Geyter, 'dat is namelijk nogal belangrijk. Ik bedoel, als je een groep hebt met drie gehandicapten erin, moet de vierde ook een

handicap hebben, vinden wij. Dat was overigens een van onze uitgangspunten bij het opstarten van de groep.'

'Dat wist je toch van tevoren al, dat ik geen handicap heb?'

'Tja...' zei Verbeek, 'we hadden eigenlijk gehoopt, na foto's van jou te hebben bestudeerd, met een loop en zo, weet je wel, dat je acne als handicap zou kunnen dienen...'

'Hij heeft geen acne!' brulde Lio vanuit de keuken.

'Kalm, schat!' riep ik.

'Ze heeft gelijk,' zei Verbeek, 'live valt je acne erg tegen. Ik bedoel, jou valt het allicht mee. Maar ons valt het zwaar tegen.'

'Ja,' zei De Geyter, 'op die foto's, en op bevroren videobeelden, zou je, met een loop, gezwoven hebben dat je acne zou volstaan als handicap, maar in het echt... Nou, nee...'

'Dat is dan afgehandeld,' zei ik, 'geen handicap, dus geen drummer in jullie groep.'

'Shit,' zei De Geyter.

'Is er echt niets anders wat je hebt...' zei Verbeek, 'waarvan je kunt zeggen: dat is een handi...'

'Nee!' riep Lio.

'Kalm, schat,' riep ik.

Ze kwam terug naar de woonkamer. Haar slappe lach was ze kwijt.

'Ik heb natuurlijk wel dat maagprobleem...' mijmerde ik.

'Maar daar neemt hij bachdruppels voor,' zei Lio.

'DUS JE HEBT GEEN ENKELE HANDICAP?!' vroeg Van Dorpe.

'Nee,' zei Lio, en ze ging op m'n rechterknie zitten.

'Ik zal erover nadenken,' zei ik, 'kom morgen nog 's terug...'

Ineens wilde ik om een of andere reden per se drummer worden in die groep van die klootzakken. Ik zei tegen mezelf: 'Oké, ik doe het', en ik zei tegen Lio: 'Ik doe het', en zij zei: 'Oké.' En ze zei ook: 'Je kunt het later altijd afbellen. Of gewoon niet komen opdagen bij de eerste repetitie.'

'En bij de tweede ook niet,' zei ik.

'Precies,' zei Lio, 'enzovoort.'

Vervolgens was het etenstijd. We aten friet met spiegeleieren.

Ik speel tegenwoordig heel wat sneller op de bal dan vroeger. Het kan me veel minder schelen hoe alles in elkaar zit en wat daarvan de gevolgen zouden kunnen zijn.

Een maand of twee geleden was Lio aan een nieuwe auto toe. Haar Citroën BX

was compleet op. In plaats van honderd garages te bezoeken en van dertig merken de prijs/kwaliteitverhouding te bestuderen en dat soort shit, zei ik: 'We kopen een Renault Clio. Dan kan ik altijd denken als je weg bent: straks komt Lio in haar Clio.' Dus kochten we zonder verder nadenken voor Lio een Clio.

En nu zou ik zonder verder nadenken drummer worden in een rockgroep.

Na het eten zei Lio: 'Oké, je doet het dus. Maar daarmee heb je nog altijd geen handicap.'

'Als ik me nu 's half liet castreren,' zei ik, 'één bal wég. De andere mag blijven. Jij mag kiezen welke.'

Ze gaf me een klap in mijn gezicht. Niet echt een gemene klap natuurlijk, wel zo'n gespeelde. Zo'n typische klap die minnaars aan elkaar uitdelen, maar waarin toch een betekenis schuilt.

'Als jij één bal laat weghalen,' zei Lio, 'dan laat ik één tiet amputeren. Jij mag kiezen welke.'

'Oké,' zei ik, 'm'n ballen blijven hangen. Allebei.'

De tietten van Lio zijn me te dierbaar. Ze zijn me dierbaarder dan de rest van de wereld. Allebei.

We gingen naar bed voor seks.

Later die avond rinkelde de telefoon. Het was De Geyter. Hij sliste dat ze iets vergeten hadden te zeggen. 'Wat dan?' vroeg ik.

'Dat we van plan zijn om met de groep maar één keer op te treden. Eén optreden en daarna niks meer.'

'Prima,' zei ik, 'en nu ik je toch spreek: ik doe het.'

'Ja? Fantastisch!' riep De Geyter. 'Maar... hoe zit het met de handicap?'

'Geen paniek,' zei ik, 'ik heb er een. En nog een redelijk opvallende ook.'

'Ja?' vroeg De Geyter benieuwd. 'Welke?'

'Ik kan helemaal niet drummen,' zei ik.

'Schitterend!' sliste De Geyter uitbundig. Hij leek het te menen, de idioot.

'Tot morgen,' zei ik en ik legde neer.

3

Goed, zo hadden we dus een groep van vier gehandicapten. De zanger sliste, de bas-sist had een stijve arm, de gitarist was zo doof als een kwartel en de drummer kon niet drummen.

We zouden één keer in het openbaar optreden, en wel tijdens De Eerste Grote Rockprijskamp Van Sleidinge, een wedstrijd voor nieuwe groepen tijdens de kermis in Sleidinge. Daar zouden we, zoals de reglementen het voorschreven, twee eigen nummers brengen en een cover.

Van de eigen nummers zou ik de teksten schrijven in het Engels en de anderen zouden samen de muziek schrijven: alle drie konden ze noten lezen en alle drie hadden ze een of andere muzikale opleiding achter de rug.

Verder was er niks aan de hand.

Lio vond het grappig dat Verbeek, De Geyter en Van Dorpe erin waren getuind toen ik hun had verteld dat ik niet kon drummen. ‘Maar ik kán toch niet drummen?’ zei ik.

‘Je kunt wél drummen,’ zei ze.

Lio was ervan overtuigd dat ik kon drummen omdat ik nu en dan wel ’s een paar trommels en een cimbaal raakte in de juiste volgorde.

Misschien had ik wel áánleg voor drummen of zoiets. Maar een echte drummer ben ik nooit geweest. Ik had boven, in mijn schrijfkamer, een drumstel staan dat ik ooit eens in een opwelling had gekocht. Iedere dag ramde ik daar een paar minuten op. Maar dat was het voor mijn part zo’n beetje met de drummerij.

Toch bleef Lio volhouden dat ik een uitstekende drummer was.

Zulks heet liefde.

Ik verzeker Lio geregeld dat ze bijna perfect Frans spreekt.

‘Luister, jongens,’ zei ik de volgende avond tegen Verbeek, De Geyter en Van Dorpe, ‘we zijn dus een rockgroep. We hebben allemaal een handicap. We gaan één keer optreden en daarna nooit meer. Tot zover alles in orde...’

‘Waarom maar één keer en daarna nooit meer?’ onderbrak Lio mij. Ze voorzag de jongens van Jupilers.

‘Juist,’ zei ik, ‘die vraag wilde ik ook net stellen.’

‘Sorry, schat,’ zei Lio.

‘Geeft niks,’ zei ik.

De Geyter en Van Dorpe bekeken Lio met geile ogen. Dat had ik al wel direct in de mot. Verbeek keek niet met geile ogen naar Lio. Maar ik had dan ook al direct in de mot dat Verbeek een achttienkaraats fulltime flikker was.

‘Omdat het allemaal één grote grap is,’ antwoordde De Geyter op Lio’s vraag. ‘Vier gehandicapten vormen een groep. Een van hen is beroemd, de andere drie niet. Een van hen is een ex-bajesklant, de andere drie niet. Een van hen is een flikker, de andere drie niet. Een van hen is getrouwd en heeft een kind, de andere drie niet. Ze treden één keer samen op en daarna nooit meer. Is dat niet grappig?’

‘Een giller,’ zei ik. ‘Maar wie is de flikker?’

Verbeek stak z’n hand op. ‘Hiero,’ zei hij.

‘WAT VROEG HIJ?’ riep Van Dorpe.

‘WIE DE FLIKKER IS!’ riep De Geyter.

‘DAT IS HIJ,’ zei Van Dorpe en hij wees op Verbeek, ‘EN JIJ BENT DE BEROEMDHEID, EN IK HEB DAT KIND.’

‘Dus heb ik ooit in de bak gezeten,’ sliste De Geyter.

‘Waarom heb jij in de bak gezeten?’ vroeg Lio.

Toen liep iemand een keuken mis omdat het woord in de categorie Activiteit ‘versieren’ was en niet ‘verzeuren’. Verzeuren is trouwens een woord dat niet bestaat.

‘Ik bedoelde eigenlijk verzuren,’ zei de man die de keuken had misgelopen.

‘Dat kan evenmin!’ riep ik. ‘Want dan had je een letter te weinig gehad, jij ontzettende flapdrol!’

‘Kalm, schat,’ zei Lio.

‘Oké, kalm,’ zei ik, ‘maar heb ik gelijk of hoe zit dat?’

‘Je hebt gelijk,’ zei ze, ‘het is een ontzettende flapdrol, hij kan morgen maar beter doodvallen.’

‘Vandaag nog,’ zei ik.

‘Nú,’ zei Lio, ‘nu, op dit moment.’

‘That’s my girl,’ zei ik.

De Geyter had in de cel gezeten voor geweldpleging. Voor meer dan één geweldpleging. ‘In die tijd was geweldpleging zowat m’n job,’ zei hij.

‘Is het nu beter?’ vroeg ik.

‘Wat is beter?’ zei hij. ‘Wie kan zeggen wat beter is?’

‘Vrijwel niemand volgens mij,’ zei ik.

‘Maar in die tijd was het wel redelijk erg...’ mijmerde hij, ‘vooral vrouwen, weet je wel... Ik sloeg vooral vrouwen in de prak. De kwestie is: vrouwen zijn zo enorm arrogant. Vooral als ze een mini-jurk dragen. En als hun nagels gelakt

zijn. Ja, als hun nagels gelakt zijn, dan kent hun arrogantie geen grenzen. Dan wil ik ze wel 's in elkaar rammen...'

Lio zat zich te vervelen, dat kon ik zien. Wat De Geyter zei interesseerde haar geen reet, en terecht. Bovendien moest ze de volgende ochtend vroeg op. Ze gaapte. 'Ik ga slapen,' zei ze. Ze tongzoende mij en zei 'tot ziens' tegen de anderen.

'WAT ZEGT ZE?' riep Van Dorpe.

'TOT ZIENS!' riep Verbeek.

'ALLESZINS!' brulde Van Dorpe en zijn ogen kleedden Lio uit terwijl ze de trap op liep.

'Ik ga ook slapen,' zei ik, 'we praten later wel verder. De tijd is aan ons.' Ik wees hun de deur.

Een paar dagen daarna ging ik op bezoek bij De Geyter. Hij woonde niet ver weg, in een driekamerflat. Het was een uur of vijf 's middags, en hij was alleen thuis. Hij ging me voor naar de kelder van het gebouw, waar hij een paar gitaren, een piano en een zanginstallatie had staan. Hij zong een strofe uit 'Satisfaction' van de Stones. Voor zover ik er kijk op heb kon de klootzak zingen. 'Ik oefen alleen tussen één en vier 's middags,' zei hij, 'dan mag het van de burenen.'

'Goeie burenen,' zei ik.

'Misschien wel,' sliste hij.

Weer boven dronk hij bier, rookte een joint en begon weer over z'n vervelende geweldplegingen, vooral op vrouwen. 'Verschrikkelijk arrogant zijn ze, die wijven... Je moet ze 's aan een sigaret zien trekken. Heb jij ooit al 's een griet aan een sigaret zien trekken?'

'Dagelijks' zei ik.

'Op zo'n moment zou je ze toch neerkogelen? Hoe ze met hun stomme lippen aan die sigaret zuigen...?'

'Of hoe ze, als het regent, altijd in plassen lopen,' zei ik, 'in plaats van eraan. Net of ze die plassen nooit opmerken.'

'Ja? Daar heb ik nog niet op gelet, moet ik zeggen. Maar hoe ze telefoneren! Heb je daar al 's op gelet? Hoe ze telefoneren! Jongens, een wijf dat telefoneert, die kan ik wel wurgen...'

'En als ze parkeren,' zei ik. 'Ik bedoel, dan staan ze dus prima geparkeerd, en dan rijden ze toch nog even vooruit, en dan weer achteruit, en nog 's vooruit, en weer achteruit...'

'Ja, ja...' De Geyter zweeg een hele tijd. 'En vrouwen met een haakneus,' zei hij uiteindelijk, 'van die naakte vrouwen met haakneuzen... En grote wiebelen-

de koeientieten... Daar word ik ook zo ongelooflijk woedend van...' Hij zweeg weer.

'En ten slotte raakte je in de cel?' vroeg ik.

'Ja, voor geweldpleging. Acht maanden kreeg ik. Onvoorwaardelijk. Acht maanden. Een lange tijd is het niet, maar het had korter gekund...'

Ineens viel me op dat deze jongen een totaal overbodig ademend wezen was. Dat hij voor mijn part kon doodvallen. Hij was de zanger in een rockgroep, maar verder was hij niks, totaal niks.

'Ik had een slechte advocaat,' sliste hij, 'je kent ze wel, zo'n klootzak in een BMW en altijd een das om.' Hij staaarde voor zich uit.

'Wat doe jij voor werk?' vroeg ik hem.

'Parttime in een fabriek,' zei hij. De telefoon rinkelde. Hij nam op. 'Met Koen De Geyter,' zei hij, en daarna: 'Ja? Enfin, ja. Dan kan het niet anders. Oké, tot dan.' Nadat hij had neergelegd, keek hij me aan, en zei: 'Waar hadden we het over?'

'Over je advocaat,' zei ik.

'Ja,' zei hij, 'zo'n klootzak in een BMW...' Hij zweeg en trok als een gek aan zijn joint.

'Ik ga maar 's naar huis,' zei ik, 'Lio komt bijna thuis.'

'Ja, die Lio, die zou ik wel 's...' Hij zweeg. Ik keek hem strak in de ogen.

'Lio in haar Clio,' zei ik. Hij begeleidde me naar de deur. Die was oud en afgebladderd.

De volgende dag ging ik op bezoek bij Jan Verbeek. Die was redelijk nerveus. Hij stelde me een belachelijke vraag over mijn Electra Glide. Hoeveel die gekost had.

'Veel te veel,' zei ik. Verbeek stelde me voor aan zijn moeder.

'Ik heb geen enkel boek van jou gelezen,' zei ze giftig.

'Daar wordt wel door meer mensen mee opgeschept,' zei ik, 'het is de tol van de roem.'

Volgens mij droeg ze een pruik.

'Moeder, kunnen we wat drinken?' vroeg Verbeek. 'Voor mij een pils en...'

'Voor mij niks,' zei ik, 'ik drink alleen 's nachts.'

'Je weet waar de koelkast is,' zei de vrouw. 'Ik ga je vader controleren.' Ze liep een trap op.

Verbeek ging een pils halen. 'Is er wat met je vader?' vroeg ik vervolgens.

'Die is ziek,' zei hij. 'Nu en dan moet gecontroleerd worden of hij zichzelf niks heeft aangedaan.'

'Ach zo, zich verhangen aan een snoer en dat soort dingen?'

'Ja, kom, ik zal je iets laten zien.' Hij bracht me naar een garage naast het huis. Daar stond een aantal versterkers, basgitaren, een synthesizer, een computer, enzovoort.

'Hier kunnen we repeteren,' zei hij.

'Prima ruimte,' zei ik.

Hij nam een van zijn basgitaren, plugde in, zette een versterker aan en speelde een paar baslijnen. De gitaar hing heel laag omdat hij die stijve rechterarm had. Hij was een goeie bassist.

'Je kunt er wat van,' zei ik.

In het huis zat de moeder naar een soap te kijken. 'Hoe is het met vader?' vroeg Verbeek.

'Hij slaapt,' zei de vrouw. Ze keek me aan. 'Jan heeft me verteld dat je niet kunt drummen.'

'Nee,' zei ik.

'Is er iets wat je wél kunt?'

'Ja, ik kan vanaf een grote afstand zien of iemand een pruik draagt.'

'Jan, ik wil hem uit m'n huis,' zei ze.

Verbeek liep met me mee tot bij de Electra Glide. 'Haar pruik is haar tere punt, wed ik,' zei ik.

'Niet echt, nee,' zei hij, 'soms draagt ze die niet eens.'

'Volgens mij is het een ontzettend kutwijf.'

Z'n rechterarm begon te beven. 'Ja,' zei hij, 'of nee. Nee, echt waar niet.'

'Heb jij een job?' vroeg ik.

'Werkloos,' zei hij, 'ik ben werkloos.' Hij pulkte aan een puist op zijn voorhoofd. Hij was een waardeloze klootzak.

De dag daarna ging ik op bezoek bij Van Dorpe. Tegen mijn zin, want ik heb het niet begrepen op doven. Dan heb ik het nog meer op blinden, behalve als die geen zonnebril dragen en koketteren met hun lelijke, dode ogen.

Van Dorpe was niet thuis. Zijn vrouw wel. Ze zei dat ik wel even op hem kon wachten, dat hij verondersteld werd rond zes uur thuis te komen van zijn werk. 'Tenzij hij weer bij de hoeren zit,' voegde ze eraan toe.

'Wat voor werk doet hij?' vroeg ik.

'Hij klungelt wat in het zwart,' zei ze, 'vooral elektriciteit.'

Ze sprak behoorlijk zacht voor iemand die met een dove leeft. 'Dus jij bent hun drummer?' vroeg ze.

'Precies.'

'Wat is je handicap?'

'Ik kan niet drummen.'

‘Ach zo.’ Er begon ergens een kind te huilen.
 ‘ZWIJG, KRENG!’ brulde de vrouw. Ik schrok me een ongeluk.
 ‘Is het een meisje of een jongen?’ vroeg ik nadien.
 ‘Het heeft geen tiet en geen lul,’ zei ze. Ze zat zwaar onder de dope.
 ‘Een klein meisje,’ zei ik. Het kind ging door met huilen.
 ‘Ik heb geen enkel boek van je gelezen,’ zei ze slap. Ze snoof ineens onder haar oksels. ‘Ik stink,’ zei ze.
 ‘Ja,’ zei ik. Ze was zo weg als een ei. Het kind hield op met huilen.
 ‘M’n kut stinkt ook,’ zei ze. ‘Vis. Hij stinkt naar vis. Paling. Rauwe paling. Heb jij geen sigaret?’
 Ik gaf haar een sigaret en vuur.
 ‘Thuis hadden we een meid,’ mompelde ze, ‘en een tuinman. Die had een lul die naar zwaluwen stonk... Ken jij de reuk van zwaluwen...?’
 ‘Ja,’ zei ik.
 Van Dorpe kwam thuis, ‘HE!’ riep hij. ‘JIJ HIER! GODVERDOMME, BEN JE WEER AAN HET ROKEN!’
 ‘Ja,’ zei ik, ‘hoezo?’
 Maar hij liep naar zijn vrouw toe en nam haar de sigaret af. Ze merkte het nauwelijks. Ze lag half in coma.
 ‘OOT STEEKT ZE DE BOEL NOG ’S IN BRAND,’ zei Van Dorpe. Het kind begon weer te huilen. Van Dorpe haalde zich een pils en vroeg of ik een lijn wilde.
 ‘NEE,’ zei ik.
 Zelf nam hij er drie, zijn vrouw werd wakker en nam er ook twee. Daarna wankelde ze in de richting van het babygeluid.
 ‘ZO,’ zei Van Dorpe, ‘BINNEN EEN PAAR WEKEN BEGINNEN WE MET REPETEREN! OKÉ?!’
 ‘OKÉ,’ zei ik, ‘maar val tevoren toch maar dood, klootzak.’
 ‘WAT?!’
 ‘DAT IK NU NAAR HUIS GA!’
 ‘GROETEN AAN LIO!’
 ‘Alleszins niet van jou.’

Ik begon wat te klooiën aan de songteksten. En ik vond een naam voor de groep. The Feminists zouden we heten. Verbeek, Van Dorpe en De Geyter vonden het prima. Lio vond het ook wel een goeie naam. ‘En jij spreekt perfect Frans, schat,’ zei ik haar. Ze sprong op mij en we begonnen aan een robbertje liefdesvechten.

The Feminists kwamen nu telkens samen in de repetitieruimte, in de garage bij Verbeek thuis. In de Volkswagen Transporter van Van Dorpe hadden we

alvast mijn drumstel daarnaartoe gebracht, en ook de gitaren van Van Dorpe en de versterkers, en de zanginstallatie van De Geyter.

Aan repeteren waren we nog niet toe, er waren eerst andere dingen aan de orde. Bijvoorbeeld welk nummer we zouden coveren.

Zij hielden het op 'Sex and Drugs and Rock 'n' Roll' van Ian Dury & The Blockheads.

'Dat is niet zo'n simpel nummer om te drummen,' zei ik.

'Dat geeft niks,' sliste De Geyter, 'jij kunt toch niet drummen. Je bent gehandicapt, weet je wel.'

'Juist,' zei ik, 'oké, we coveren "Sex and Drugs and Rock 'n' Roll".'

'WAT?' vroeg Van Dorpe.

""SEX AND DRUGS AND ROCK 'N' ROLL""; zei Verbeek.

'NATUURLIJK,' zei Van Dorpe. Hij speelde een mogelijke intro van de song op zijn Steve Vai-gitaar. Jezus, de klootzak was de beste gitarist die ik op Gents grondgebied ooit had horen spelen. En hij speelde hard. Heel hard.

Ik schreef twee originele teksten in het Engels. Ze hadden op het eerste gezicht niets te maken met mijn eigen leven. In wezen hadden ze nergens wat mee te maken. Ze leken te handelen over seks en drugs en rock-'n-roll. Verbeek, De Geyter en Van Dorpe vonden ze fantastisch.

Lio kreeg de slappe lach toen ze ze las. Maar daarna wilde ze erover praten. Daar was ik blij om.

De titels van de teksten waren 'I Want You' en 'Let's Drop the Bomb'.

Onze set zou er als volgt uitzien: eerst 'I Want You', dan 'Let's Drop the Bomb', en als afsluiter 'Sex and Drugs and Rock 'n' Roll'. Verbeek zou de arrangementen uitschrijven.

Tijdens de volgende vergadering kwamen een paar dingen aan het licht. De Geyter was een afgestudeerd niet-praktiserend psycholoog; Verbeek ook; en Van Dorpe was een ingenieur in de elektronica zonder vast werk. Geen van hen had in dienst gezeten. Verbeek had die stijve arm sinds zijn twaalfde: op een avond had zijn moeder hem betrapt bij het masturberen en sindsdien was zijn rechterarm stijf. De Geyter sliste sinds zijn eerste woorden. Hoe Van Dorpe zo doof was geworden, dat kwam ik voorlopig niet aan de weet.

Toen ik 's avonds mijn informatie doorgaf aan Lio zei ze: 'Jezus, het zijn werkelijk een stelletje losers. Wie wil er in godsnaam afstuderen als psycholoog of ingenieur?'

'Het zijn kinderen van een verloren generatie,' zei ik.

We lachten.

Lio zelf verdiende leuke bedragen door aan schoonheidsinstituten valse nagels te verkopen, en de soorten lijm om die nagels aan de echte nagels vast te kleven en dat soort dingen. Ze ging ook privé aan huis om die nagels te bevestigen.

Ze was opgeleid tot 'opvoeder, specialiteit jeugddelinquentie'. De job die daarbij aansloot had ze ooit een paar jaar gedaan. Nu en dan werd ze nog wel eens opgebeld door jongens (bijna nooit meisjes) die ze in die tijd begeleid had en die nu, zo veel jaren later, weer in de goot zaten en schouders zochten om op uit te huilen.

'Hoe komen die aan ons telefoonnummer?' vroegen we ons altijd af als een van die zeikerds weer eens belde.

Een groepsvergadering in de garage ging erover of we een bandopname van ons eenmalige optreden zouden maken of niet. Welke van de twee mogelijkheden het beste past in onze groepsfilosofie. Enzovoort. Nog voor we tot een definitieve beslissing waren gekomen kwam er een ongeveer achttienjarige jongen de garage binnen. Hij droeg een leren broek en had kortgeknipt haar. Hij liep naar Verbeek toe en kuste hem op de mond. Verbeek glunderde.

'Dit is mijn nieuwe vriend,' zei hij gelukkig, 'dit is Jimmy.' Jimmy glimlachte verwijfd naar ons.

'Hoi Jimmy,' zei ik. 'Verbeek, zet die nicht buiten de deur.'

'Wat?' zei Verbeek.

'WAT ZEGGEN ZE?' vroeg Van Dorpe.

'Ik zei,' zei ik, 'dat je die nicht buiten de deur moet zetten. We hebben een vergadering met The Feminists. Daar is dat lulletje totaal bij overbodig. Zet 'm buiten de deur.'

De Geyter en Van Dorpe zwegen.

'Hij is m'n lief!' riep Verbeek. 'Hij komt even goeiedag zeggen!'

'Ja,' zei de jonge nicht, 'wie denk jij wel dat je bent. Ik ben Jan z'n lief.'

'Nog praatjes ook,' zei ik. Ik stond op, liep naar het ventje toe en gaf hem een mep voor zijn bakkes. Hij schreeuwde en begon meteen te huilen. Van Dorpe begon te lachen. De Geyter zweeg, maar hij was wel enorm gaan zweten. Zijn hele T-shirt was doorweekt. Verbeek keek me strak aan. 'Doe dit nooit meer,' zei hij. 'DOE DIT NOOIT MEER!' Hij had een arm rond de schouder van Jimmy gelegd.

Ik gaf Jimmy een vuistslag tegen zijn voorhoofd. Zijn kop knakte achterover en hij viel op de grond. Hij gilte luid. Verbeek boog zich over hem heen. Ook hij gilte. Van Dorpe lachte nog luider dan tevoren. Ook De Geyter lachte

nu.

'Breng 'm naar buiten,' zei ik, 'verwijder die dweil.'

Verbeek hielp Jimmy overeind, ondersteunde hem, en begeleidde hem naar de uitgang. Wat later kwam hij terug. Hij keek me vol haat aan. 'Heb jij wat tegen ho-mo's?' vroeg hij.

'Ja,' zei ik.

'Fascistische klootzak,' zei hij.

'Nee,' zei ik, 'want ik hou van zigeuners. Lio is een zigeunerin.'

'WAT?' vroeg Van Dorpe.

'LIO IS EEN ZIGEUNERIN!' zei De Geyter.

'EN NOG EEN MOOIE OOK!' zei Van Dorpe.

Hij had gelijk.